

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ LOUIS CHADOURNE

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο άγριο και λυσσοασμένο κνήγι των φυλάκων, για τη σύλληψη του καταδίκου που είχε δραπέτευσει, δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα... Γύρισαν όλοι τους στον κατανησμό, λαχανιασμένοι και κόκκινοι από τη λαύρα, ξεφρονώντας και βλαστημώντας. Κι' ενώ, τσακισμένοι απ' την κούραση, άρριζόντουσαν με τις φαρδύς τους κάσκες κι' έβαζαν τα πιστόλια τους ξανά στις πέτσινες τους θήκες, ο άρχιγυλάκας δεκανέας Σμιόνι πλησίασε τα δεμένα με χοντρές αλυσίδες σκυλιά, τὰ κλωτόρησε μιά-δυό φορές, και ξεφώνισε φουρκισμένος:

— Ούσι, νά μωβ γαθήτε! Δεν μπορέσατε νά τόν ξετρεπώσατε ούτε κι' εσείς ακόμα... Παμπλόνηρη άλεπού ήταν ο άφιλότιμος κι' άνοιξε ή γή και τόν κατάπε !...

— Και νά σκεφθή κανένας ότι μάζ τόν έφεραν με τήν τελευταία άποστολή, ειπε ο φύλακας Φουρμιεράλ... Πέντε βδομάδες κάθησε μονάχα κι' έμαθε όλα τὰ κατατόμια της κλωσμένης αυτής γής...

— Έννοια σου και μη χολοσκάς, άποκρίθηκε ο Σμιόνι... Άν δεν φορήσει σάν σκυλί, χαμένος μέσα στη ζούγκλα, θά τόν καταπιούν οι καρχαρίες !...

Τό άπότομο ήλιοβασιλευμα στη φρικτή έκείνη γαλλική άποικία των βαρουντιών καταδίκων, που είχαν όλοι τους στη ράχι ισόβια καταναγκαστικά έργα, άρχισε γοργά νά πέφτει τώρα και νά σκεπάζη με τὰ σκοτάδια τον δόλοληρο τόν όριζόντα... Η τελευταίες συντροφίες των καταδίκων, ποιδόβαν ξύλα δημηφίς στη ζούγκλα, είχαν πάσει τό στενω μονοτάτι και γυφίαν σφιχτοδεμένοι, κατά τετραδες, στη φυλάξη...

Τους τριγυφίαν με μάτι άγρυπνο ο φύλακας, μανιασμένος για τή δραπέτευση ενός απ'αυτους και τους τοδς χτυποδσαν ακληρά κι' άλύπητα με τὰ μαστίγια τους, κάθε φορά που ή κούρασι κλονίξε κανένος τή γόντα... Ήσαν οι πιο επικίνδυνιοι καταδίκιοι οι τελευταίοι αυτοί κι' έμεναν μακριά απ' τις κεντρικές φυλακές του νησιού, σε ιδιαιτέρως διαμέρισμα, κοντά ο κάποιο έλος φρικαλέο, που σκόρπιζε τόν πυρετό ολόγυρά του...

Κάι τώρα, καθώς οι σφιχτοδεμένοι βαρουντιόντες έσερναν με κόπο τὰ βαρειά τους σίδερα και τις πελώριες αλυσίδες τους, ο άρχιγυλάκας Σμιόνι, βαδίζοντας πλάι τους, σφύλιασε κάθε τόσο:

— Τό νου σας, κλητομόμαρα, κι' έχω τό διάολο μέσα μου άπόρη !... Λίγο νά κουνιθή κανένας σας, τού καιώ τὰ μυαλά... *

'Ολομόναχος στη μέση της άπέραντης γαλαξίας έκτάσεως...

Σέ λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πίσσα. Ο δραπέτης κατάδικος, χωμένος σάν τού φειδί ος κάι τεράστιος άγχαθωτός θάμνος, άρχισε σιγά-σιγά νά άρροκονιένετα σάν χελώνα... Μισόγυμνος και ξεπόλυτος, έσερνε ξοπίου του μιά βαρειά, κοντόχοντρη αλυσίδα, περασμένη αναποσπαστα γύρω στον άστράγαλό του... Γλυτόσγαε σάν όχιά, με τὰ τέσσερα, άνάμεσα στ' άγκάθια, που ξεόχιζαν τὰ πληγιασμένα μούτρα του και τὰ ματομένα και γδαρμένα γόνάτα του...

Κατάφερε, όλημερι χωμένος μέσα στ' άγκάθια, ο δύστυχος αυτός δραπέτης, νά ξεγελήσει ανθρώπους και σκυλιά που τόν κινήρησαν φρενιασιμένα... Τρεμοβιλιάρικος λαγός αυτός, άκουσε πολλές φορές τὰ γαργίσματα των ζαγαριών ολόγυρά του και τις φρικτές βλαστήμιες των φυλάκων, που φραζούεσαν παντού, ξετρελλανιένιοι απ' τή λίσσα, για νά τόν ξετρεπώσουν...

Σύδρηκε ώρες πολλές, σκιωμένος με τὰ τέσσερα, στη νοτισμένη έκείνη γή, τήν άρρωστη απ' τὰ έλη... Τόν ζάλιξε ή σατίλα ποιδόβανε απ' τόν άπέραντο έκείνο βούρκο κι' έννοιωθε στα μούτρα του και στο κορμί του τή λάσπη νά μωρφή σάν φουφίμ. Λογής-λογής σκουλήκια άναδεδνόντουσαν μέσα σ' αυτή...

Τόν είχε κοριέψει ο τρόμος κι' ή αναγούλα... Μά έλαμπε σκληρά στα μάτια του ο πόθος της ζωής... Έπρεπε νά προχωρήσει... Μπροστά... Πάντα μπροστά... Άν έμενε νά κοιμηθή λιγάκι και νά ξεκουράσθι το τσακισμένο κι' αφανισμένο του κορμί, ή θά τόν κατάπιε σιγά-σιγά ο σάπιος έκείνος βούρκος, ή θά τόν φαρμάκωναν τὰ άπαισία της λάσπης φειδία, που άφθονοδσαν εκεί κάτω, ή θά τόν τσάκωναν πρωί-πρωί οι φύλακες και πάλι... Ένώ εκεί κάτω μακριά, στην άρροποταμία κοντά, μιά βάρκα τόν περιμένε... Μιά βάρκα... Η σωτηρία... Η φυγή... Ούμπαμε μέσα εκεί, θάπαινε τού ποταμού τόν δρόμο και σε λίγες ώρες μέσα θάφτανε στη θάλασσα... Θα κρυβόταν

λίγο, ίσασε νά νυχτώση, κι' έπειτα άπαράτητος απ' τής άρρογιαλίας τὰ καρπούλια, θά ξεανοιγόνταν στο πέλαγος, και θά φροντίζε νά φτάση σε καμιά άκτή άνεξάρτητη τριγύρω... "Ο,τι βρέξει άς κατεβάσει... Χαμένος και χαμένος ήταν... Άν έφτανε σε ξένη χώρα, θάβρισσε άσπλο εκεί και θά γίνονε για πάντα...

"Ήρθε ή νύχτα... Και ξανάρχισε γι' αυτόν ή άγωνία... Άρχισε πάλι νά γλυστρή άνάμεσα στα κοφτερά ξερά χαλίκια και στ' άγκάθια... Ξεσπίζονταν περισσότερο τώρα τό κορμί του κι' ο πληγιασμένος απ' τόν κρηκο της βαρειάς αλυσίδας άστράγαλός του είχε πρηστεί και τόν πονοδσε φρικτά... Τόν έκαψε σάν έγκαμα τριφιακτικό, 'Οστόσο περταποδσε... Περταποδσε, ως που έφτασε τέλος στην άρροποταμία.

Φούσκωναν τὰ στήθη του από χαρά και άγάλλιαση όταν άντίκρουσε τή βάρκα. Πήδησε μέσα άνάλαφρος, άρπαξε τὰ κοντά κι' άρχισε νά σπρώχνι τή βαρκοδλα του προς τού ποταμού τό ρεύμα... Πελώριοι κροκοδείλιοι, που έβραζαν κροικενκίως στο άπαισιο ποτάμι, χτυποδσαν όλη νύχτα φρικαστικά τις τεράστιες μασέλες τους και προσπαθοδσαν ν' αναποδογυρισούν με τή ράχι τους τή άλαφρή σάν τοσφρή καρκοδλιού βάρκα... Μά τό χειρότερο καρκοδλιότσι για τόν άτιχο δραπέτη ήσαν οι άνθρωποι !...

Αυτοί, πιο άπαισιοι απ' τὰ φειδία κι' απ' τους κροκοδείλιους, δεν θά τού έκαναν χάρι, άν τόν έβλεπαν ή τόν τσάκωναν... Ήταν ένας κατάδικος δραπέτης, κι' άντιπροσώπεινε ένα στρογγυλό ποσό κορημάτων, τό όποιο θάπαινε για άμοιβή όλοος τόν πρδόνε στην Έξουσία ή της τόν πήγαινε δεμένο... Και γι' αυτό χρεοδστινε τρεις νύχτες για νά φτάση στις έκβολές τού ποταμού... Κρυβόταν τήν ήμερα σε μιά κρυφή γωνία τού ποταμού, σκιασμένη και σκεπασμένη απ' τήν άφθονη και θεότικη βλάστηση της όχθης, μήπως τόν δούν τυχόν ψαράδες ή γεωργιοι που ώργωναν τὰ άρροποταμίαια χωράφια τους... Φοβόταν τους ανθρώπους πιο πολύ απ' τὰ θηρία !...

Μά βγήκε τέλος στη θάλασσα. Άφρησε τό ποτάμι. Και νάτος τώρα, ολόμναχος στη μέση της άπέραντης γαλαξίας έκτάσεως... Σπαρταμένος απ' τήν κούραση, με βαθουλιωμένα κι' άστραφτερά απ' τήν τρομάρα κι' απ' τόν πυρετό τὰ μάτια του, με σκαμμένα τὰ λιπόσφαρα μάγουλά του, έρημο άρροκονιημένο της πείνας, της δίψας και τών πελώριων κινήτων...

Πλάι στη βαρκοδλα, ήπουλα άναταράγματα των νερών, έδειχναν στον δραπέτη πως τόν παραμόναν άγερτα λαίμαργοι καρχαρίες... Τό άπειρο άπλοτόνταν τριγύρω του, ο ήργός λάμος στα πόδια του... ο σκαθρωτός, σιννεμισμένος οδρανός έπάνω απ' τό κεφάλι του... Άτελεισία !... Φοιχή !... Σταύρωσε τή χείρα του, έβγαλε ένα στεναγμό σάν μογγόρσια άρρομοιού που ξεσπρηζε, κι' έσκυψε τό κεφάλι του, λινομένος απ' τήν κορυφδραση και παραδομένο δίχως πνοή και δύναμη στα νύχια τού μοιραίου... Αποθνήσκω !...

"Όταν ξεανόριζε τὰ μάτια του, έννοιωσε έναν πόνο τσουχερό νά καιή ολόκληρο τό πληγιασμένο του κορμί... Ήταν τό άφθονο της θάλασσας άλάτι που έψηνε τις άνοιγμένες και ματωμένες σάρκες του, τόν πρησμένο άτελειστικό άστράγαλό του και ξεμάτιζε τὰ κόκκινα βλέφαρα και μάτια του! Άναστένεζε με πόνο και ξεανολποθνήσκω... "Όταν συνήλθε και πάλι, ποιός έφειρε ύστερα από πόσες ώρες, ειπε με τρόπο πως δεν βρισκόταν πειά στη βάρκα του. Ήταν ξεπλωμένος σε μιά τρισάθλια καλύβα και μιά Άραπία μισόγυμνη στεκοταν μπροστά του, κιντάζοντάς τον με περιφροεια.

— Διψάω... Πεινάω... της μοιροφύρισε με φωνή σβυσμένη... Έκείνη τούφφερε άμύλητη μιά τεράστια πήληνη κανάτα με νερό και τούφριξε τρεις-τέσσερες χούφτες χλωρές μπανάνες πλάι του... Ρούφρηξε γογγόρα-γογγόρα τό νερό, μογγόρσισε από άνακοφριοι άπεριγυραπη και ριχτηκε σάν λόκος πεινασμένος στις μπανάνες... Τις ροκάνισε λαίμαργα, έτσι με τις φλοδδες, και ξεαναζήτησε νερό... Κι' άφού ήπε άχόρταγα άλλη μιά φροά, σκούπισε τή χείλη του και τό σαγόνι του με τήν άνάποδη τού χεριού του και στριφογύρισε με περιεργεια τό μάτι του ολόγυρά του...

"Η καλύβα στην όποια βρισκόταν ήταν καλαμώπλεκτη... Τό τοπίο έξω απ' τήν πόρτα, σπαρμένο κι' από άνάρια με παρόμοιες καλυθοδδες, τού φάνηκε άγνωστο τελείως... Στην καλύβα μέσα ένα μωρό κλαφνάρικο κουνιόταν κατάχαμα ξεπλωμένο και τυλιγμένο με βρωμάρικα κορφέλια... Κάφρωσε τή ματιά του πάλι στην όρθη κι' άμύλητη Άραπία και ρώτησε:

— Ποδ βρισκομαι;

Αυτή χαμογέλασε όλημενη, μιά σατανικά... Κάτι τό άνεκφροαστα άπαισιο έφγαινε απ' τὰ κάτασπρα διαβολικά της μάτια... Τέλος τού άποκρίθηκε:

— Έσύ... κατάδικος. Δραπέτικος. Σιγονιριά έδω, Άσφάλεια. Μασά... Άπ' ό,τι ήταν χλωμός ο άμοιος δραπέτης, δεν μπόρεσε νά χλωμάσει περισσότερο... Μιά τρομερή σκέψη πέρασε απ' τό υναλό του και σιγαλόνισε ολόκληρο τό κορμί του. "Ένα προαίσθημα φρικαλέο.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΑ'
ΕΣΑ σέ τρεις ημέρες, μπορεί να συμβούνε ένα σωρό καταστροφές, φώναζε ζοηρά ο Λεοντίδης.

— Όχι, μὴν ἐπιμένετε περισσότερο, εἶπε ἡ Λαΐς. Σὲ τρεις ἡμέρες δὲν μπορεί νὰ συμβῆ τίποτε, γιατί σὸ διάστημα αὐτὸ θὰ μὲ φρουροῦνε οἱ ἄνθρωποι σου.

— Θὰ σὲ φρουροῦμε ὅλοι μαζί, τῆς ἀπαντήσανε οἱ φίλοι τῆς.

— Καλοὶ μου φίλοι! ψιθύρισε συγκινημένη ἡ ἑταίρα. Καὶ νὰ σκέπτομαι, ὅτι θὰ στερηθῶ τῆ συντροφιά σας, ὅτι δὲν θ' ἀεὺχάριστα λόγια σας, ὅτι μπορεί νὰ μὴν ξα-κασιναντηθῶ ποτὲ πιά μαζί σας...

Τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα, ἡ Λαΐς ἄρχισε τὶς ἐτοιμασίες τῆς. Πρῶτα—πρῶτα φώναξε τὴν ἀφοσιωμένη τῆς Βασιλίδα.

— Βασιλίς, τῆς εἶπε, σὺ ποὺ μὴ ἴσους πάντα πιστὴ κ' ἀφοσιωμένη, ὄραίσου μου στὴν Ἀφροδίτῃ, ὅτι θὰ ἐκτελέσης πιστὰ σὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, ὅπως τὶς ἐντολὲς ποὺ θὰ σοῦ ἀρῶσω.

— Πρόκειται νὰ πᾶς πάλι ταξεῖδι, καλὴ μου κυρία; ρώτησε ἡ Βασιλίς.

— Ναι, κόρη μου.

— Καὶ μένα δὲν θὰ μὲ πάρης μαζί σου;

— Όχι. Πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Κι' ὁ μόνος κατάλληλος εἶσαι σὺ. Μπορεῖ—ποῖός τὸ ξέρε;— καὶ νὰ πεθάνω σὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Ἐπὶ μόνον εἶσαι ἱκανὴ νὰ διευθύνῃς τὸ σπίτι μου. Σ' ἐσένα ἔχω ἐμπιστοσύνη. Ἄκουέ με λοιπόν. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, μόλις φῶγω, θ' ἀποδόσης τὴν ἐλευθερία σ' ὅλους τοὺς σκλάβους μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ μόνο ἂν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ξέρει ποῦ νὰ πᾶι καὶ θέλει νὰ μείνῃ ἐδῶ, μόνο τότε θὰ τὸν κρατήσης.

— Μάλιστα, κυρία, ψιθύρισε ἡ Βασιλίς καὶ δάκρυσε.

— Ἐπίσης, συνέχισε ἡ Λαΐς, σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ διαχείρησι τῆς χρηματικῆς μου περιουσίας. Ἐχῶ καταθέσει πεντακόσια τάλαντα σὸν τραπεζῆτῃ Χρυσίδῃ καὶ σοῦ δίνει πενήντα τάλαντα τὸ χροῖο. Αὐτὰ τὰ πενήντα τάλαντα θὰ τὰ εἰσπράττῃς ἐσὺ. Τὰ διῶ τρίτα ἀπ' τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ τὰ διαθέτῃς γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ νὰ δίνῃς βοηθήματα σὶς ἑταίρας ποὺ δυστυχοῦν. Τὸ ἄλλο τρίτο θὰ τὸ μοιράσῃς κάθε χροῖο, τὴν ἐπέτιμο τὸν γενεθλίον μου—τὴν δεκάτῃ ἡμέρα τοῦ μηνὸς Μινυχιῶνος— σὶς φτωχῆς οἰκογένειες τοῦ λαοῦ τῆς Κορίνθου.

Τινάζτηκε ἀπάνω, ἄρραξε τὴν Ἀρατίνα ἀπ' τοὺς γυνικούς τῆς ὄμοις καὶ ξανα-ρώτησε :

— Ποῦ βρισκομαι;... Τί εἶνε δὴ πέρα;... Μὲ κινεῖται... Ἔχετε βάρκες νὰ ξερῶγω;...

Ἡ Ἀρατίνα ἔνοιωσε τὰ νύχια του νὰ χώνονται σὶς σάρκες τῆς καὶ ξεφώνισε λυπητερά ἀπ' τὸν πόνο... Τὸν ξανακώτταξε κατὰ μὲ ἀφθαστὴ μελαγχολία καὶ ψιθύρισε σιγαλά :

— Σιγομὰ δὴ πέρα... Κανένας δὲν θὰ σὲ ζήτησῃ... Σὲ μάζεψα προχτές ἀπ' τὴ θάλασσα... Σὲ ξέραςε τυλιγμένον σὲ φῶκα στὴν ἀκρογιαλιά κοντὰ... Μὰ θάνατος κ' ἐδῶ... Όχι γοήγορος... Σιγανός... Δὲν ἔχει βάρκες ἐδῶ πέρα... Ὄκειανός δλόγισα... Ἐδῶ νηστὴ τῆς «Κόκκινης Σαπύλας»... Κῆττα μούτρα μου... Κῆττα χέρια μου... Κόλλησες καὶ σὺ ἀπὸ προχτές... Κι' ἐσὺ μαζί μας... Λέπρα... Λέπρα... ΛΕΠΡΑ!...

Ὁ δραπέτης, μὲ σηκωμένα τὰ μαλλιά ἀπ' τὴ φοίση, μὲ σφιγμένο τὸ λαργύγι ἀπ' τὴν ἀταίσια ἀγωνία καὶ μὲ τὰ μάτια του μοσχομυμένα ἔξω ἀπ' τὶς βαθουλῆς κόγχες τους, κῆτταξε τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέμα τῆς Ἀρατίνας μὲ τὶς σαπιωμένες σάρκες καὶ τὶς κόκκινες, αἱματόχρωμες βουῆδες σαπιωμένες πικνὰ-πικνὰ σὸν μαυρομυελάρχοιο κομῆ τῆς καὶ πάγους σύγχωριμος, παρῶλον ἀπὸ τρόμο...

Βοσκίψε βυτερα τὸ κεφάλι του, ναρκωμένος ἀπ' τὰ χιτυήματα τῆς ἀπῆλαξης κ' ἠμεικτικῆς κακῆς του μοῖρας κ' ἀναστάνεξες βαθεῖα. Ἀδτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ του. Ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας, βρῆκε μπρὸς του τὸν θάνατο, τὸν πιὸ φρικτὸ, τὸν πιὸ ἀπῆλοιο θάνατο... Τὴ Λέπρα!...

Ἄν τυζόν, τέλος, σοῦ μένον τῆς οἰκονομῆς ἀπ' τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τίς χαρίζῃς σὸ νὰ ποὺ τίς Ἀφροδίτης.

Ἡ Λαΐς ἔμεινε κατόπιν ὡς τὰ ἡμερομῆματα σχεδὸν ἀγρωτην, μαζί μὲ τὸν Λεοντίδη καὶ τὸν Ἀρίστοπιπο—οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τῆς εἶχαν πάει νὰ πλεγμαῖσουν σὲ διάφορα δομῆματα τοῦ μεγάρου τῆς— συντάσσοντας τὴ διαθήρη τῆς καὶ δίνοντας σὲ τὴ Βασιλίδα συμπληρωματικῆς ὀδηγῆς γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Ἀργά, τέλος, κατὰ τὰ ἡμερομῆματα, μπῆκε σὲ τὴν αἴθουσα ὁ Διογένης μὲ τὰ χέρια καταματωμένα.

Ἡ Λαΐς, μόλις τὸν εἶδε, ἄρραξε μὰ κρραγγὴ τρόμο.

— Τί σοῦ συνέβη, Διογένη; τὸν ρώτησε ἀνήσχα. Πῶς ἔγινες ἔτσι;

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, Λαΐς, ποὺ μῆτρα ἔτσι ξαφνικὰ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ κινκὸς φιλόσοφος. Πρόκειται γιὰ κάτ. πολὺ σοβαρὸ. Ἔρχομαι νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου ἀσφαλῆς, ἐνῶσφ βρισκοσαι μέσα σὲ τὴν ἀχάριστῃ αὐτῇ πόλι, σὲ τὴν ὁποία ἔχεις κάνει τόσες ἀγαθοεργῆς. Προβλέποντας, ὅτι τὰ καθήματα ποῦχει σὲ τὴν ἰπυρεσία του ὁ Ἰεροφάντης, δὲν θάμωσαν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, πέρασα τὴ νύχτα μου φρουρόντας σὲ τὴν ἔξωτερικὴ πόρτα τοῦ κήπου σου. Καὶ πραγματικὰ, τὰ μεσάνυχτα τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πηδήσανε τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου καὶ μπῆσαν μέσα. Ἐγὼ τοὺς ἄρραξα νὰ προχωροῦν κῆτωσα βήματα, γιὰ νὰ τοὺς ἔχω ἐντελῶς σὲ τὴ διαθέσι μου.

Ἐπειτα ριζήτρα ξαφνικὰ ἐπάνω τους μὲ τὸ ραβδί μου καὶ τοῦ ἐνός μου φάινεται, ὅτι τοῦσπασα τὸ πόδι, γιατί τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ χολαίνοντας. Οἱ ἄλλοι διῶ ὅμοι, μὲ ριζήτραν μὲ τὰ μαχαίρια τους καὶ μ' ἐτραυμάτισαν. Γι' αὐτὸ εἶμα γεμάτος ἀίματα. Ἄλλὰ τὸ σωτήριο ραβδί μου θαυματουργοῦσε καὶ τὴ φορὰ αὐτῇ καὶ σὸ τέλος, ὅταν εἶδανε, ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί μου, ξανατηθήσανε τὰ κάγκελλα, βοήθησαν καὶ τὸν τρίτο σίντροφο τους νὰ τρέξῃ καὶ χιτήσαν μέσα σὸ σποτάδι...

— Ὡ, καλὲ μου φίλε! Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀνταμείρω γιὰ τὴν αὐτοθυσία σου αὐτῇ; ρώτησε βαθεῖα συγκινημένη ἡ Λαΐς.

— Τὸ ὄνομα τοῦ φίλου ποὺ σοῦ δίνεις μὲ ἀρετῆ, ἀπάντησε ὁ Διογένης. Ὁ μόνος τρόπος ἐπίσης γιὰ νὰ μ' ἀνταμείψῃς, εἶνε τὸ νὰ φύγῃς τὸ γρηγορότερο ἀπ' τὴν Κόρινθο.

— Βλέπεις, Λαΐς, ποὺ εἶχα δίκορο ὅταν ἐπέμεινα νὰ φύγωμε ἀμέσως χθές, μετὰ τὴ δίση παρατήρησι ὁ Λεοντίδης.

Ἐνῶ κουνέντασαν ἀκόμα, μπῆκε μέσα ἕνας δούλος κ' ἀνήγγειλε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ, καθῶς ἔλεγε, ἐρχόταν κατεπιθεῖται ἀπ' τὰς Ἀθήνας, ἠθελε νὰ μιλήσῃ σὲ τὴ Λαΐδα. Ἡ Λαΐς διάταξε νὰ τὸν ἀμῆσουν νὰ περῶσι.

Ὅταν ὅμοι εἶδε τὸν ξένο νὰ μπαῖνι σὲ τὴν αἴθουσα, ἔμεινε ἀναδη ἀπὸ τὴν ἐκπῆξί τῆς. Γιατὶ ὁ ἐπισκέπτης αὐτός ἦταν ὁ μέγας μωσογόνος καὶ μέγας τραγικὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἐδριπίδης.

— Λαΐς, εἶπε ὁ Ἐδριπίδης, μόλις βρῆθες μπρὸς σὲ τὴν ὄρασι ἑταίρα, καταλαβαῖνο πὸς παραξενεύεσαι ποὺ μὲ βλέπεις σὸ σπίτι σου. Καὶ δὲν ἔχεις ἄδωο. Ὅλοι μὲ λένε μωσογόνῃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ ἀρμῶζει. Εἶν' ἀλήθεια ἐπίσης, ὅτι συχνὰ ἔκανα καυστικὰ ἐπιγράμματα ἐναντίον σου. Ὅσῶσο, παρ' ὅτ' αὐτὰ καὶ παρ' ὅλα ὅσα λέν εἰς βάρος μου οἱ ἐχθροὶ μου, ἡ καρδιά τοῦ Ἐδριπίδη δὲν εἶνε ταπεινὴ, δὲν εἶνε ἀπὸ πέτρα. Ἐμῆθα τὴν ἀγαθοεργία ποὺ ἔκανες σὲ τὴν οἰκογένειά μου καὶ τὴν εὐγενεῖα διακριτικότητά σου καὶ θὰ σοῦ εἶμα ὑπόχρεος κ' ἐυγνώμων σ' ὀλη μου τὴ ζωῆ. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω μάλιστα τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ξεκίνησα ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ ἦρθα σὲ τὴν Κόρινθο. Ἦρθα, Λαΐς, γιὰ νὰ προλάβω ἔναν τρω-μερὸ κίνδυνου ποὺ σ' ἀπειλεῖ. Σὲ πληροφοροῦ λοιπόν, ὅτι, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἰεροφάντη τὸν Ἐλευσινεῖον Μυστήριον, ὁ Ἀρείος Πάγος συνεδρίασε ἐκτάκτως κ' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπ' τοὺς Πρωτάνεις τῆς Κορίνθου νὰ ξαναδικαστῆς. Ὅπως καταλαβαίνεις δέ, οἱ Πρωτάνεις δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἰσοψήσουν σὲ τὴν ἀξίωσι αὐτῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δὲν ἰπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αὐτῇ τὴ φορὰ θὰ καταδικαστῆς. Ὅστε, λάβε τὰ μέτρα σου, ἐνῶσφ εἶν' ἀκόμα καιρός. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἡ Λαΐς, σὲ τὴν ὄμοι ἡλικία τῆς.